

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Proton Therapy Center Czech s.r.o.**, IČO: 264 66 791, se sídlem Budínova 2437/1a, Libeň, Praha 8, zast. Mgr. Michalem Strnadem, advokátem, se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, č. j. 14 A 191/2019 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat ve vydání nezákonného stanoviska ze dne 30. 9. 2019, č. j. MHMP 1936083/2019, přijatého žalovaným ke stížnosti na poskytnutí zdravotní služby dle § 93 odst. 1 písm. c) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách.

[2] Městský soud nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla vydáním závazného stanoviska přímo zkrácena na svých právech, není vystavena žádnému reálnému omezení. V průběhu šetření nedošlo k zabavení žádných dokumentů či jinému ovlivnění činnosti žalobkyně. Případné negativní následky stanoviska se mohou projevit až zahájením jiných řízení. V rámci nich bude moci žalobkyně uplatňovat svou argumentaci. Městský soud dále označil za podstatnou skutečnost, že žalovaný žalobkyni neuložil přijetí žádných nápravných opatření ve smyslu § 96 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách, přičemž pouze v opačném případě s ohledem na konkrétní nápravná opatření by již mohlo dojít k zásahu do práv žalobkyně. Zásah do práv žalobkyně

by mohlo dále představovat sdělení informace veřejnosti, že žalobkyně postupovala *non lege artis*, ani k tomu však v posuzovaném případě nedošlo. Skutečnost, že žalovaný podá na žalobkyni trestní oznámení, pak sama o sobě také není zásahem do práv žalobkyně, přičemž v rámci případného trestního řízení by mohla zpochybnit závěry žalovaného i odborného posudku, jehož správnost žalobkyně napadá. K podání trestního oznámení však ve skutečnosti ani nedošlo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž namítla, že městský soud věc nesprávně právně hodnotil, zjednodušil, přičemž nepřihlédl ke konkrétní skutkové situaci stěžovatelky. Stěžovatelka předně vyjádřila přesvědčení, že zásah do jejích práv představuje skutečnost, že správní řízení nebylo vedeno zákonným způsobem a vykazovalo vady, přičemž výsledkem tohoto řízení bylo vydání nezákonného aktu veřejné moci. Nezákonost postupu žalovaného stěžovatelka spatřovala v tom, že žalovaný v rozporu s § 94 odst. 4 písm. b) bod 2. zákona o zdravotních službách neustavil odbornou komisi, která má zaručit jak odbornou kvalitu správního řízení, tak určitou míru jeho nezávislosti, jakož i možnost stěžovatelky vyjádřit se k posuzované věci. Zákonně vedené správní řízení by tak probíhalo zcela jiným způsobem a stěžovatelka by měla příležitost v něm uplatnit svá práva. Za těchto okolností žalovaný bez jakéhokoli zapojení stěžovatelky do řízení rozhodl, že tato nepostupovala *lege artis*, je *de facto* odpovědná za smrt svého pacienta a vyjádřil podezření ze spáchání trestného činu. Žalovaný nadto stanovisko učinil na podkladě nekriticky přejatého posudku znalce, který je vůči stěžovatelce podjatý a dlouhodobě vůči ní vystupuje nepřátelsky, přičemž tento posudek navíc obsahuje značné faktické chyby a závěry zcela mimo odbornost znalce. Vedení nezákonného řízení, ve kterém jsou omezena práva účastníka, stejně jako vydání nezákonného stanoviska, tak musí být zásahem do práv stěžovatelky.

[4] Stěžovatelka dále vyslovila nesouhlas s konstrukcí zásahu v napadeném rozsudku, přičemž nelze akt veřejné moci vydaný ve správním řízení, který konstatuje, že je určitá osoba *de facto* odpovědná za smrt člověka, bez dalšího označit za názor veřejné moci bez jakýchkoli negativních následků, který není způsobilý poškodit např. pověst zdravotnického zařízení. Stěžovatelka v této souvislosti upozornila, že i názor je způsobilý zasáhnout sféru práv stěžovatelky, přičemž odkázala na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98. Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem městského soudu, že k zásahu do jejích práv by mohlo dojít až případným zveřejněním předmětného stanoviska. Zásahem ve smyslu s. ř. s. je totiž vydání samotného nezákonného aktu, bez ohledu na další nakládání s ním a jeho využití. Stejně tak zásahem u nezákonného územního souhlasu není až to, že na jeho základě dojde k umístění např. domu. Závěr městského soudu o nutnosti zveřejnění stanoviska by ve svých důsledcích znamenal, že stěžovatelka musí vyčkat na okamžik sdělení stanoviska veřejnosti a teprve poté proti němu brojit žalobou. Není však zřejmé, kdo by takové sdělení měl učinit, případně od kterého okamžiku by plynuly lhůty k potencionální obraně.

[5] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud na posuzovanou věc aplikoval rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která vychází z odlišných skutkových premis, přičemž odkázal na judikaturu, která řešila otázku, zda vydání stanoviska podle zákona o zdravotních službách představuje zásah do práv stěžovatele v daném správním řízení, tedy do práv pacienta, který nebyl spokojen s vyřízením své stížnosti ve smyslu uvedeného zákona. Postavení pacienta a poskytovatele zdravotních služeb je však odlišné, přičemž odlišné jsou i možnosti dalšího postupu obou těchto subjektů. Poskytovatel zdravotních služeb má v řízení vedeném správním

pokračování

orgánem minimum procesních práv, nemá možnost se k postupu správního orgánu vyjádřit, a pokud není ustanovena odborná komise, tak se poskytovatel dozví jen výsledek procesu. Předmětem posouzení je pak vlastní postup poskytovatele, který je hodnocen z hlediska zákonnosti, přičemž obsahem stanoviska může být závěr o jeho nezákonném postupu a způsobených následcích. Na rozdíl od pacienta však poskytovatel nemá možnost zahájit civilní řízení, a pokud by nebyl oprávněn podat správní žalobu, pak by nedisponoval ani jinou možností, jak dosáhnout přezkumu závěrů stanoviska nezávislým a nestranným soudem.

[6] Na závěr vyjádřila stěžovatelka přesvědčení, že poskytovatel zdravotních služeb také zasluhuje ochranu svých veřejných subjektivních práv, přičemž účelem a smyslem správního řízení dle zákona o zdravotních službách je podrobit léčebný proces pacienta nezávislému a odbornému přezkumu a rozhodnout, zda byl pacient léčen v souladu se současným poznáním vědy, či nikoli. Pokud správní orgán postupuje nezákonně, ignoruje zásady správního řízení, panují důvodné pochybnosti o podjatosti a odbornosti znalce, nelze odmítnout přezkum takového postupu a aktu veřejné moci jen proto, že stanovisko nezakládá žádná přímá práva a povinnosti poskytovatele, a argumentovat rozhodovací praxí vycházející z odlišných skutkových premis.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, přičemž uvedl, že městský soud postupoval v souladu se zákonem, když zamítl žalobu stěžovatelky pro neprokázání kumulativního splnění podmínek aktivní legitimace stěžovatelky, jelikož nebylo prokázáno, že by vydáním předmětného stanoviska došlo k přímému nezákonnému zásahu do jejích veřejných subjektivních práv. Dále žalovaný vyslovil nesouhlas s tvrzením stěžovatelky, že k přímému zásahu do jejích veřejných subjektivních práv došlo již vydáním stanoviska, což stěžovatelka zdůvodnila připodobněním k vydání územního souhlasu v režimu stavebního zákona, které však není na posuzovanou věc přílehlavé. Zatímco územní souhlas zakládá práva a povinnosti účastníků řízení, předmětné stanovisko v posuzovaném případě nezaložilo ani práva ani povinnosti, neboť nedošlo k uložení povinnosti provést nápravná opatření. K výhradám stěžovatelky k posudku, jež žalovaný využil jako podklad pro vydání stanoviska, žalovaný poukázal, že tyto může stěžovatelka uplatnit v případném civilním řízení.

[8] Stěžovatelka se pak mylně domnívá, že jí z § 94 odst. 4 zákona o zdravotních službách plynou nějaká práva, přičemž toto ustanovení zakotvuje pouze oprávnění správního orgánu ustanovit odborníka nebo odbornou komisi v případě podezření týkajícího se nesprávnosti postupu při poskytování zdravotních služeb. Stěžovatelka patrně domnělé právo účasti dovozuje z § 95 odst. 2 písm. b) zákona o zdravotních službách, toto však nezakládá právo poskytovatele na účast při jednání odborné komise, ale právo odborné komise přizvat poskytovatele na jednání. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením stěžovatelky, že nebyla do řízení o stížnosti zapojena. Ve skutečnosti měla možnost vyjádřit se k obsahu stížnosti a této možnosti využila. Není pravdou, že městský soud na posuzovanou věc analogicky aplikoval závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014 - 47. Městský soud pouze odkázal na citovanou judikaturu s tím, že se jednalo o případ, kdy se správní soudy zabývaly otázkou nezákonného zásahu v podobě postupu při řešení stížností v režimu zákona o poskytování zdravotních služeb ve vztahu k podatelí stížnosti. K tomu městský soud následně uvedl, že ani v případě stěžovatelky jako poskytovatelky zdravotních služeb nedošlo vydáním stanoviska k zásahu do jejích práv. Řízení o stížnosti bylo vedeno nezákonným způsobem, přičemž z § 94 odst. 4 písm. b) bod 2. zákona o poskytování zdravotních služeb nevyplývala žalovanému povinnost ustavit odbornou komisi. Výklad stěžovatelky je v praxi neproveditelný,

jelikož by paradoxně znemožnil řádné prošetření stížností dle zákona o poskytování zdravotních služeb z důvodu omezených kapacit odborných lékařských pracovníků.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda vyřízení stížnosti žalovaným dle § 94 zákona o zdravotních službách může představovat nezákonný zásah do práv stěžovatelky ve smyslu § 82 s. ř. s. Stěžovatelka tuto nezákonnost spatřuje především v nezákonném postupu žalovaného při vydání stanoviska, když tento nepostupoval v souladu s § 94 odst. 4 písm. b) bod 2. zákona o zdravotních službách.

[12] Podle § 93 odst. 1 zákona o zdravotních službách *proti postupu poskytovatele při poskytování zdravotních služeb nebo proti činnostem souvisejícím se zdravotními službami může podat stížnost a) pacient, b) zákonný zástupce nebo opatrovník pacienta, c) osoba blízká v případě, že pacient tak nemůže učinit s ohledem na svůj zdravotní stav nebo pokud zemřel, nebo d) osoba zmocněná pacientem.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *pokud osoba, která podala poskytovateli stížnost (dále jen „stěžovatel“), s jejím vyřízením nesouhlasí, může podat stížnost příslušnému správnímu orgánu, který tomuto poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Zároveň uvede důvody nesouhlasu s vyřízením stížnosti poskytovatelem.*

[13] Podle § 94 odst. 4 písm. b) bod 2. zákona o zdravotních službách *příslušný správní orgán může na základě stížnosti nebo z moci úřední nebo jiného podnětu, a to zejména pro posouzení případů, u nichž vznikly pochybnosti, zda byl při poskytování zdravotních služeb dodržen správný postup, popřípadě k vyloučení příčinné souvislosti mezi nesprávným postupem a újmou na zdraví pacientovi při poskytování zdravotních služeb, ustavit nezávislou odbornou komisi; komisi ustaví vždy, jestliže podle jeho uvážení jde o případ, kdy posouzení nezávislým odborníkem je odborně nedostačující nebo je třeba posoudit případné ublížení na zdraví při poskytování zdravotních služeb s důsledkem smrti pacienta a stížnost nebo jiný podnět není zjevně nedůvodný.*

[14] Nejvyšší správní soud předně shodně s městským soudem konstatuje, že se správní soudy dosud nezabývaly otázkou, zda výsledek a postup šetření stížnosti správním orgánem podle § 94 a násl. zákona o zdravotních službách může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. ve vztahu k poskytovateli zdravotních služeb. Judikaturou zdejšího soudu však již byla řešena obdobná otázka avšak ve vztahu k podateli stížnosti dle § 93 odst. 1 zákona o zdravotních službách, přičemž v rozsudku ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014 - 47, zdejší soud dospěl k závěru, že vyřízením stížnosti nemohlo dojít k zásahu do subjektivních práv stěžovatele. Tento závěr potvrzuje též judikatura Ústavního soudu, jenž v usnesení ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3939/18, dovodil, že stanoviska vydaná podle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách nelze považovat za rozhodnutí nebo jiný zásah orgánu veřejné moci. Zdejší soud pak k námitce stěžovatelky dodává, že výše uvedené judikatorní závěry městský soud analogicky neaplikoval na nyní posuzovanou věc, což ostatně vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku

pokračování

(zejm. bod 24. rozsudku), a nečiní tak ani zdejší soud, přičemž pouze upozorňuje na řešení obdobné otázky ve vztahu k podateli stížnosti, nikoli tedy k poskytovateli služeb ve smyslu zákona o zdravotních službách, kterým je v posuzovaném případě stěžovatelka.

[15] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS, na který ostatně městský soud rovněž odkázal, konstatoval, že žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

[16] Argumentace městského soudu se opírá o nesplnění shora zmíněných prvních dvou podmínek zásahové žaloby, tj. vydáním předmětného stanoviska nedošlo k přímému zásahu do práv stěžovatelky, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Stanovisko vydané žalovaným jakožto způsob vyřízení stížnosti podané dle § 93 zákona o zdravotních službách nezasáhlo do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, žádná práva ani povinnosti jí tímto stanoviskem nebyly stanoveny či změněny. Účelem prošetření stížnosti správním orgánem postupem dle § 94 zákona o zdravotních službách je k námitkám podatele stížnosti přezkoumat činnost poskytovatelů zdravotních služeb, a to zejména (ne však výlučně) s ohledem na dodržení postupu *lege artis*, přičemž v posuzovaném případě bylo žalovaným shledáno, že stěžovatelka tento postup nedodržela. Výsledek prošetření stížnosti může být následně využit buď správním orgánem k zahájení sankčního řízení vůči poskytovateli zdravotních služeb, nebo osobou, která stížnost podala, pro přípravu uplatnění jejích práv vůči poskytovateli zdravotních služeb např. z titulu odpovědnosti za škodu v občanském soudním řízení. V obou případech není stanovisko správního orgánu ke stížnosti závazným podkladem pro další řízení, nýbrž pouze předběžným hodnocením, které následně podléhá plnému přezkoumání v rámci příslušného řízení, jehož účastníkem je poskytovatel zdravotních služeb, včetně soudního přezkumu po stránce skutkové i právní.

[17] Obsah stanoviska jakožto formálního výsledku prošetření stížnosti správním orgánem ve smyslu § 94 zákona o zdravotních službách lze obecně svojí povahou přirovnat k protokolu o kontrole [např. § 12 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád)], přičemž na samotné šetření žalovaného by bylo možno nahlížet jako na kontrolu činnosti stěžovatelky. V posuzovaném případě by pak závěr šetření žalovaného představovaný konstatováním porušení postupu *lege artis* ze strany stěžovatelky měl charakter kontrolního zjištění, tj. popisu skutečného stavu věci zjištěného kontrolními pracovníky (zde žalovaný) s vyjádřením jejich názoru na kvalifikaci zjištěného jednání kontrolované osoby (viz. Jemelka, L., Vetešník, P., Libosvár, O. *Zákon o kontrole. Komentář*. C. H. Beck, Praha: 2014, komentář k § 12, dostupné z právního informačního systému beck-online). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu však samotná kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 52/2016 - 28, a ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015 - 32).

[18] Přílehlavá je rovněž argumentace městského soudu nemožností úspěšně brojit zásahovou žalobou proti obsahu zjištění učiněných během daňové kontroly, které jsou uvedeny ve zprávě o daňové kontrole. K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že touto otázkou se zabýval

i rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, č. 3566/2017 Sb. NSS, bod 43, v němž uvedl, že „[z] výše uvedeného je patrné, co je předmětem řízení o zásahové žalobě ve věci daňové kontroly – není jím výsledek kontroly, tedy samotný obsah zjištění při kontrole získaných, výbrž naopak samotné jednání správce daně v kontrole. Soudní ochrana proti daňové kontrole směřuje k tomu, aby zajistila, že správce daně uplatní své pravomoci v souladu se zákonem; naopak neposkytuje ochranu před výsledkem kontroly, tedy před kontrolními zjištěními.“ Proti těmto zjištěním je možné se bránit v řízení o žalobě proti dodatečnému platebnímu výměru, kterým se doměřuje daňová povinnost.

[19] Projednávanou věc lze rovněž připodobnit k případu posuzovanému např. v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 237/2015 – 46, v němž se žalobkyně (porodní asistentka) domáhala zásahovou žalobou ochrany proti připsu správního orgánu, kterým byl vyjádřen názor (dle žalobkyně nesprávný), že žalobkyně není dle platné právní úpravy oprávněna k vedení fyziologického porodu mimo patřičně vybavené zdravotnické zařízení. Nejvyšší správní soud k tomu v cit. rozsudku uvedl, že „jednání žalovaného, v němž stěžovatelka sbledává nezákonný zásah, je pouze informativním sdělením názoru správního orgánu ohledně výkladu právních předpisů, které, přestože s ním stěžovatelka nesouhlasí, nemohlo za popsanych okolností přímo do práv stěžovatelky zasáhnout, resp. je zkrátit ve smyslu § 82 s. ř. s.“.

[20] Ani stěžovatelkou namítaný nezákonný postup žalovaného, který dle tvrzení stěžovatelky nerespektoval § 94 odst. 2 písm. b) bod 2. zákona o zdravotních službách, když neustavil odbornou komisi, tak nemůže vzhledem k výše uvedenému představovat nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že stanoviskem žalovaného nebylo přímo autoritativně zasaženo do práv a povinností stěžovatelky, nedošlo tak k naplnění podmínky přímého zkrácení práv stěžovatelky, přičemž tvrzená nezákonnost postupu žalovaného na tomto nemůže ničeho změnit. Pouze na okraj pak zdejší soud dodává, že žalovaný nebyl povinen ve věci ustavit odbornou komisi dle § 94 odst. 2 písm. b) bod 2. zákona o zdravotních službách. Z dikce tohoto ustanovení jasně plyne diskrecí oprávnění správního orgánu stran ustavení odborné komise. Obdobně ke konstatování nezákonného zásahu do práv stěžovatelky nemůže vést ani stěžovatelkou namítaná podjatost znalce, o jehož posudek se předmětné stanovisko opírá. Současně se zdejší soud ztotožňuje s městským soudem, že předmětné stanovisko by mohlo za určitých okolností představovat nezákonný zásah v případě, že by jím byla stěžovatelce uložena nápravná opatření dle § 96 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách, k čemuž však v posuzovaném případě nedošlo (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 13/2006 - 90).

[21] K nesouhlasu stěžovatelky s označením stanoviska za pouhý „názor“ zdejší soud podotýká, že městský soud toto označení v odůvodnění rozsudku použil k demonstraci skutečnosti, že z předmětného stanoviska neplynou stěžovatelce žádná práva ani povinnosti, což ostatně jasně vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku. Obecně lze souhlasit rovněž se závěrem městského soudu, že zásahem do práv žalobkyně by podle okolností mohlo být sdělení informace veřejnosti o tom, že stěžovatelka postupovala *non lege artis*. Avšak pokud by k tomuto kroku skutečně došlo, tedy obsah stanoviska či předmětná informace by byla žalovaným zveřejněna, právním prostředkem ochrany by nebyla žaloba podle § 82 s. ř. s., nýbrž žaloba v občanském soudním řízení proti neoprávněnému zásahu do dobré pověsti právnické osoby (viz přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2010, č. j. 62 Af 46/2010 - 337, č. 2340/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že stanovisko vydané žalovaným na rozdíl od územního souhlasu nezakládá stěžovatelce žádná práva ani povinnosti, proto jakékoli srovnávání těchto dvou institutů je v posuzované věci nepřijatelné.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že v posuzované věci vyřízením stížnosti prostřednictvím vydání stanoviska ve smyslu § 94 zákona o zdravotních službách nedošlo k přímému zkrácení práv stěžovatelky, a nejedná se proto o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu